

08/05/2014

לכבוד:

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של אור-לי ברלב, על הזקנה הבודדה במסדרון שאיש אינו פנוי לתת לה מעט יחס ותשומת לב. עלה לראשונה כסטטוס בפייסבוק:

(https://www.facebook.com/orly.barlev1/posts/914690331890358?stream_ref=10)

"בשבת האחרונה בזמן שהמתנו בתי ואני ליד חדר צילומי הרנטגן בבית חולים (בתי שברה את ידה), שמנו לב לחולה ששכבה על מיטה בפתח החדר. שיערה הלבן ופניה הקמוטות סיפרו שהיא נמצאת על פני האדמה כבר שנה-שנתיים.

אנחנו ישבנו במסדרון והיינו טרודות בדרמה הפרטית שלנו, אבל בינתיים בזווית העין שמתי לב שהאישה שוכבת במיטה מבלי שאיש ניגש אליה מזה זמן. למרבה המזל, אני לא היחידה ששמה לב לזה. גם אישה נוספת שהמתינה בתור החליפה עמי מבטים וניגשה לאחראית על התור לצילומי הרנטגן ושאלה: "מה קורה עם האישה הזו? מישהו מטפל בה?"

התברר שהאח שהוריד אותה מהמחלקה לצילומים, טרם הגיע לאסוף אותה חזרה. והטרם הזה נמשך ונמשך. אז טכנאי הרנטגן והאחראית על התורים הזיזו את המיטה מפתח חדר הרנטגן והעבירו אותה לנקדה סתמית במסדרון באמצע המעבר. וכך הועברה לה חולה, בת אדם, מנקודה א' לנקודה ב'.

כחפץ.

איש לא דיבר איתה, איש לא שאל אותה לשמה, איש לא בדק אם היא רעבה, צמאה, זקוקה לדבר מה. ככה סתם. מונחת אישה חולה. כחפץ.

האישה ששאלה לשלומה הביטה בי מזועזעת. "מה זה???", היא לחשה אלי, וקמה להעביר בעצמה את החולה הזרה והגלמודה למחלקה שאליה היא צריכה לעבור. ומול מפגן האנושיות הבסיסית שלה, עמדו חושיהם הקהים והשחוקים של אנשי בית החולים. אנשים נחמדים כולם המתהלכים שם כבויים,

אטומים, מנסים לשרוד בחיים-לא-חיים שלהם עצמם, באין תקנים וכוח אדם, באין יכולת לתת מענה, ותודה לממשלת ישראל על הייבוש הפושע של הרפואה הציבורית.

זה אגב לא משנה באיזה בית חולים קרה המקרה הזה. כי זה קורה כל הזמן, כל יום, כל שעה, בכל בית חולים ציבורי בישראל. והאמת היא שקורים דברים גרועים פי אלף מאלה. זה סתם. בקטנה.

אבל החלק הכי מסובך בכל זה, זה שאנשים חולים לא יכולים לקום ולמרוד. וקורביהם המותשים שעסוקים בטיפול בהם, גם הם שקועים עד צוואר בהתמודדות האישית ואין להם שום זמן או יכולת להניף דגלים. ומי שיצא מבית החולים, נמלט משם כל עוד נפשו בו.

אז מי יאבק למען החולים? אנחנו? הבראים? מי שמעדיפים להדחיק את האפשרות שאולי יום אחד נזדקק לשירותי ב"ח? מי יאבק למען החולים?"

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת